

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

16 juli 2001

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van artikel 98 van de organieke
wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare
centra voor maatschappelijk welzijn**

(ingediend door mevrouw Magda De Meyer)

—————

INHOUD

1. Samenvatting	3
2. Toelichting	4
3. Wetsvoorstel	9

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

16 juillet 2001

PROPOSITION DE LOI

**modifiant l'article 98 de la loi
du 8 juillet 1976 organique
des centres publics d'aide sociale**

(déposée par Mme Magda De Meyer)

—————

SOMMAIRE

1. Résumé	3
2. Développements	4
3. Proposition de loi	9

AGALEV-ECOLO	:	<i>Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales</i>
CVP	:	<i>Christelijke Volkspartij</i>
FN	:	<i>Front National</i>
PRL FDF MCC	:	<i>Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone-Mouvement des Citoyens pour le Changement</i>
PS	:	<i>Parti socialiste</i>
PSC	:	<i>Parti social-chrétien</i>
SP	:	<i>Socialistische Partij</i>
VLAAMS BLOK	:	<i>Vlaams Blok</i>
VLD	:	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>
VU&ID	:	<i>Volksunie&ID21</i>

<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>		<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	
DOC 50 0000/000 :	<i>Parlementair document van de 50e zittingsperiode + nummer en volgnummer</i>	DOC 50 0000/000 :	<i>Document parlementaire de la 50e législature, suivi du n° et du n° consécutif</i>
QRVA :	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>	QRVA :	<i>Questions et Réponses écrites</i>
CRIV :	<i>Integraal Verslag (op wit papier, bevat de bijlagen en het Beknopt Verslag, met kruisverwijzingen tussen Integraal en Beknopt Verslag)</i>	CRIV :	<i>Compte Rendu Intégral (sur papier blanc, avec annexes et CRA, avec renvois entre le CRI et le CRA)</i>
CRIV :	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag (op groen papier)</i>	CRIV :	<i>Version Provisoire du Compte Rendu intégral (sur papier vert)</i>
CRABV :	<i>Beknopt Verslag (op blauw papier)</i>	CRABV :	<i>Compte Rendu Analytique (sur papier bleu)</i>
PLEN :	<i>Plenum (witte kaft)</i>	PLEN :	<i>Séance plénière (couverture blanche)</i>
COM :	<i>Commissievergadering (beige kaft)</i>	COM :	<i>Réunion de commission (couverture beige)</i>

<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>	<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>
<i>Bestellingen :</i>	<i>Commandes :</i>
<i>Natieplein 2</i>	<i>Place de la Nation 2</i>
<i>1008 Brussel</i>	<i>1008 Bruxelles</i>
<i>Tel. : 02/ 549 81 60</i>	<i>Tél. : 02/ 549 81 60</i>
<i>Fax : 02/549 82 74</i>	<i>Fax : 02/549 82 74</i>
<i>www.deKamer.be</i>	<i>www.laChambre.be</i>
<i>e-mail : alg.zaken@deKamer.be</i>	<i>e-mail : aff.generales@laChambre.be</i>

SAMENVATTING

Wanneer een OCMW aan rusthuisbewoners maatschappelijke dienstverlening verstrekt in de vorm van betaling van de rusthuiskosten en de betrokkenen bijdragen in deze kosten, hebben zij in ieder geval recht op zakgeld. Doordat de centra echter zelf het bedrag ervan mogen vaststellen, vertonen de toegekende zakgeldbedragen grote verschillen. Deze verschillen worden bovendien nog vergroot doordat het zakgeld in sommige rusthuizen moet dienen om kosten te betalen die in andere rusthuizen reeds inbegrepen zijn in de dagprijs van het verblijf. Om rusthuisbewoners gelijk te behandelen stelt de indienster voor dat zij allen een beschermd zakgeld van minstens 36.000 frank per jaar zouden krijgen. De Koning zou daarnaast bepalen welke kosten in geen geval met dit zakgeld mogen betaald worden.

RÉSUMÉ

Lorsqu'un CPAS fournit à des pensionnaires de maison de repos une aide sociale sous la forme du paiement des frais de séjour et que les intéressés participent aux frais, ils ont en tout cas le droit de disposer d'argent de poche. Étant donné que ce sont toutefois les centres qui peuvent le fixer, le montant de l'argent de poche alloué varie considérablement d'un endroit à l'autre. Ces écarts se creusent encore du fait que, dans certaines maisons de repos, l'argent de poche doit servir à payer des frais qui, ailleurs, sont déjà compris dans le prix de la journée de séjour. Afin que tous les pensionnaires des maisons de repos soient traités sur un pied d'égalité, l'auteur propose qu'ils reçoivent tous un argent de poche protégé d'au moins 36 000 francs par an. Le Roi déterminerait en outre les frais qui ne peuvent en aucun cas être payés au moyen de cet argent de poche.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit voorstel beoogt de vergroting van de autonomie en de rechtszekerheid van bewoners van rusthuizen die een beroep doen op het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn omdat ze zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om de kosten van het rusthuis te betalen. Dit gebeurt bij middel van het instellen van een regeling voor een gewaarborgd leefgeld voor deze rusthuisbewoners, die meer rechten geeft dan de huidige regeling inzake zakgeld.

Deze regeling wordt ingevoerd door aanvulling van de bepalingen in artikel 98, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, hierna de organieke wet genoemd.

1. De bepalingen in de organieke wet

Het recht op zakgeld is vastgelegd in hoofdstuk VII, artikel 98, § 1, tweede lid van de organieke wet. Dit artikel moet samen worden gelezen met artikel 57 van de organieke wet.

Artikel 57, § 1, van de organieke wet bepaalt:

«Art. 57. § 1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve maar ook preventieve hulp.

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.».

Het eerste en tweede lid van artikel 98, § 1, van de organieke wet luiden:

«Art. 98. § 1. Onverminderd de toepassing van andere wettelijke en reglementaire bepalingen, bepaalt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, rekening houdend met de inkomsten van de betrokkene, de bijdrage van de begunstigde in de kosten van de maatschappelijke dienstverlening.

Deze laatste heeft in ieder geval het recht op een zakgeld, waarvan het bedrag door het centrum wordt vastgesteld.».

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi vise à accroître l'autonomie et la sécurité juridique des pensionnaires de maisons de repos qui font appel à un centre public d'aide sociale, parce qu'ils ne disposent pas des ressources suffisantes pour payer les frais afférents à leur séjour en maison de repos. Elle instaure à cet effet, à l'intention de ces pensionnaires, un régime de pécule garanti qui leur donne plus de droits que le système actuel de l'argent de poche.

Ce régime est instauré par le biais de dispositions insérées dans l'article 98, § 1er, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, dénommée ci-après « loi organique ».

1. Les dispositions de la loi organique

Le droit de disposer d'un argent de poche est prévu au chapitre VII, article 98, § 1er, alinéa 2, de la loi organique. Cet article forme un tout avec l'article 57 de la même loi.

L'article 57, § 1er, de la loi organique dispose ce qui suit :

« Art. 57, § 1er. Sans préjudice des dispositions de l'article 57ter, le centre public d'aide sociale a pour mission d'assurer aux personnes et aux familles l'aide due par la collectivité.

Il assure non seulement une aide palliative ou curative, mais encore une aide préventive.

Cette aide peut être matérielle, sociale, médicale, médico-sociale ou psychologique. ».

Les alinéas 1er et 2 de l'article 98, § 1er, de la loi organique sont libellés comme suit :

« Art. 98, § 1er. Sans préjudice de l'application d'autres dispositions légales et réglementaires, le centre public d'aide sociale fixe, en tenant compte des ressources de l'intéressé, la contribution du bénéficiaire dans les frais de l'aide sociale.

Ce dernier a en tout état de cause le droit de disposer d'un argent de poche, dont le montant est fixé par le centre. ».

Uit de hiervoor vermelde bepalingen is af te leiden dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wettelijk verplicht is een zakgeld te verlenen aan de begunstigde van maatschappelijke dienstverlening. De hoogte van het zakgeld is vrij te bepalen door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Deze bepalingen hebben voornamelijk maar niet uitsluitend betrekking op de bewoners van rusthuizen die onvoldoende vermogend zijn om de kosten van de opname zelf te betalen.

2. Bevoegdheid

Artikel 5, § 1, II, 2°, b) van de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen bepaalt dat hoofdstuk VII van de organieke wet tot de federale bevoegdheid behoort.

Het recht op zakgeld is overigens eveneens af te leiden uit artikel 1 van de organieke wet. Ook voor dit artikel is het federale niveau bevoegd.

3. Het zakgeld in rusthuizen

Het zakgeld is een (beperkt) deel van het inkomen van de rusthuisbewoner waaraan men niet raakt om de betrokkene het recht op menselijke waardigheid en autonomie te garanderen.

Over het zakgeld is een uitgebreid onderzoek gevoerd in 1993¹. De meerderheid van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (90%) kent als zakgeld een vast maandelijks bedrag toe. In '93 garandeerde 59% van de centra een zakgeld gelijk aan of minder dan 2.000 frank. Slechts 4% kende een zakgeld toe van meer dan 3.000 frank. per maand. Een klein aantal (3,2%) geeft als zakgeld een percentage van het pensioenbedrag. De overige (6,8%) kennen nog een andere regeling: de hoogte van het zakgeld is bijvoorbeeld afhankelijk van de medische toestand, de zorgbehoefte (en dit in negatieve zin: hoe meer zorgbehoefte, hoe lager het zakgeld) of de behoeften.

Een meerderheid van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn betaalt ook een klein vakantiegeld uit. Er zijn openbare centra voor maatschappelijk welzijn die werken met een vast bedrag (70%) terwijl de

On peut déduire des dispositions qui précèdent que le centre public d'aide sociale est légalement tenu d'accorder un argent de poche au bénéficiaire de l'aide sociale. Le montant de cet argent de poche peut être librement fixé par le centre public d'aide sociale.

Ces dispositions concernent principalement, mais pas exclusivement, les pensionnaires des maisons de repos dont les moyens sont insuffisants pour payer le coût du séjour même.

2. Compétence

L'article 5, § 1er, II, 2°, b), de la loi spéciale de réformes institutionnelles précise que le chapitre VII de la loi organique relève de la compétence de l'autorité fédérale.

Le droit de disposer d'argent de poche s'infère également de l'article 1er de la loi organique, qui relève également de la compétence de l'autorité fédérale.

3. L'argent de poche dans les maisons de repos

L'argent de poche constitue une (petite) partie du revenu des pensionnaires de maisons de repos à laquelle on ne touche pas, afin de leur garantir le droit à la dignité humaine et à l'autonomie.

L'argent de poche a fait l'objet d'une enquête approfondie en 1993¹. La plupart des centres publics d'aide sociale (90%) accordent un montant mensuel fixe en guise d'argent de poche. En 1993, 59% des CPAS garantissaient un argent de poche égal ou inférieur à 2 000 francs. Seulement 4% des CPAS accordaient un montant de plus de 3 000 francs par mois. Un petit nombre de CPAS (3,2%) donne, en guise d'argent de poche, un pourcentage du montant de la pension. Les autres (6,8%) appliquent encore une autre formule, faisant dépendre le montant de l'argent de poche, par exemple, de l'état de santé, du degré de dépendance (d'une manière dégressive : plus grande est la dépendance, moins important sera l'argent de poche) ou des besoins.

La majorité des centres publics d'aide sociale verse également un petit pécule de vacances. Alors que certains CPAS appliquent un montant fixe (70%), la plupart des autres versent un pourcentage fixe du pécule

¹ L. Van Velthoven en J. Boeckxstaens, *Is de ene bejaarde gelijkwaardiger dan de andere? Omtrent 'plaatsingen' van bejaarden*, Leuven, 1993, Garant

¹ L. Van Velthoven en J. Boeckxstaens, *Is de ene bejaarde gelijkwaardiger dan de andere? Omtrent : « plaatsingen » van bejaarden*, Louvain, 1993, Garant

meeste andere een vast percentage van het door het pensioenfonds uitgekeerde vakantiegeld hanteren (in 90% van de gevallen behoudt de bewoner minstens de helft en in 69% van de gevallen het gehele vakantiebedrag uitgekeerd door het pensioenfonds).

Het door het OCMW uitgekeerde vakantiegeld bedroeg in 1993 gemiddeld 2.857 frank. Bij 70% van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn was het vakantiegeld 4.000 frank of minder, 38% gaf tussen 1.500 frank en 2.000 frank, terwijl 20% tussen 4.500 en 5.000 frank per jaar geeft. Door 38% van de centra wordt geen vakantiegeld uitbetaald.

Een klein aantal centra (14%) geeft extra attenties, bijvoorbeeld met kerstmis of nieuwjaar. De uitgekeerde bedragen schommelen tussen 1.000 en 3.340 frank met een gemiddelde van 2.000 frank. 12% van de centra geeft een extra attentie bij een verjaardag of een bijzondere gebeurtenis.

Het zakgeld wordt gebruikt voor het betalen van de kosten van kleding, kapper, drank en versnaperingen, vrijetijdsbesteding, vervoerskosten, telefoongesprekken.. enz. De meeste openbare centra voor maatschappelijk welzijn gaan ervan uit dat het zakgeld gebruikt wordt voor het betalen van bijvoorbeeld de kapper (83%) of kleding (80%). Maar uit het onderzoek blijkt dat heel wat centra bepalen dat het zakgeld ook gebruikt wordt voor de betaling van remgelden voor medicijnen (31 %), medische verzorging door huisarts of specialist (39%), paramedische verzorging (27%), hospitalisatie (20%) of pedicure (61 %). Dat bewoners de TV- of telefoonaansluiting zelf moeten betalen komt maar bij 2% van de centra voor.

Het gedeelte van het zakgeld dat niet werd uitgegeven komt terecht op de spaarrekening.

4. Probleemstelling

De grote verschillen inzake de toekenning en behandeling van het zakgeld komen niet overeen met het recht op een waardig leven en een gelijkwaardige behandeling waarop individuen recht hebben.

Niet alleen zijn er de grote verschillen in de bedragen en de wijze waarop ze berekend worden. Nochtans gaat het om personen die allemaal in ongeveer dezelfde situatie verkeren: zij zijn opgenomen in een rusthuis en hun bestaansmiddelen volstaan niet om de kosten van de opname te betalen.

de vacances alloué par le fonds de pension (dans 90% des cas, il reste au pensionnaire au moins la moitié et, dans 69% des cas, la totalité du pécule de vacances alloué par le fonds de pension).

Le pécule de vacances versé par le CPAS s'élevait en moyenne à 2 857 francs en 1993. Septante pour cent des centres publics d'aide sociale versaient un pécule de vacances de 4 000 francs ou moins, 38% versaient de 1 500 à 2 000 francs, tandis que 20% versaient de 4 500 à 5 000 francs par an. Trente-huit pour cent ne versaient pas de pécule de vacances.

Un petit nombre de centres (14%) gratifient les pensionnaires d'attentions supplémentaires, par exemple lors de la Noël ou du nouvel an. Les montants versés varient de 1 000 à 3 340 francs et s'élèvent en moyenne à 2 000 francs. Douze pour cent des centres accordent aux pensionnaires un supplément, à titre d'attention spéciale, lors d'un anniversaire ou d'un événement particulier.

L'argent de poche sert à payer les frais vestimentaires et de coiffeur, les boissons et les friandises, les loisirs, les frais de transport, les communications téléphoniques, etc... La plupart des centres publics d'aide sociale considèrent que l'argent de poche doit servir également à payer, par exemple, le coiffeur (83%) ou les vêtements (80%). Mais il ressort de l'enquête que de nombreux centres prévoient que l'argent de poche doit également servir à payer les tickets modérateurs (31 %), les soins médicaux dispensés par un généraliste ou un spécialiste (39%), les soins paramédicaux (27%), les frais d'hospitalisation (20%) ou de pédicure (61 %). Deux pour cent seulement des CPAS obligent les pensionnaires à payer eux-mêmes les frais de raccordement téléphonique et de raccordement au réseau de télédistribution.

La partie de l'argent de poche qui n'a pas été dépensée est versée sur le compte d'épargne.

4. Définition du problème

Les grandes différences observées en matière d'octroi et d'utilisation de l'argent de poche sont incompatibles avec le droit à la dignité et à l'égalité de traitement de tout être humain.

D'une part, les montants et les modalités de calcul varient considérablement. Or, il s'agit de personnes se trouvant toutes dans une situation quasi identique : elles séjournent en maison de repos et leurs ressources ne suffisent pas à couvrir les frais de leur séjour.

Er is ook grote onduidelijkheid over welke kosten met het zakgeld moeten betaald worden. Dit hangt natuurlijk nauw samen met de dagprijs van het rusthuis, die in veel gevallen ver af staat van een all-in-prijs. Door supplementen te verrekenen op het zakgeld slaagt het rusthuis erin de 'zichtbare' dagprijs te drukken zonder zelf meer kosten op zich te nemen.

In dit verband oordeelde de arbeidsrechtbank van Dendermonde op 12 december 1995 dat het zakgeld dient om te voorzien in persoonlijke behoeften, en voor het doen van kleine aankopen die het leven aangenaam maken, en voor de ontspanning zorgen. In dit zakgeld kunnen geenszins noodzakelijke kosten, zoals geneeskundige en farmaceutische kosten, inbegrepen zijn.

Bovendien heeft de huidige praktijk inzake zakgeld tot gevolg dat bewoners van een zelfde rusthuis, die dikwijls afkomstig zijn van verschillende gemeenten en dus afhangen van verschillende openbare centra voor maatschappelijk welzijn, sterk verschillende bedragen ontvangen en te maken hebben met verschillende wijzen waarop supplementen verrekend worden met het zakgeld. Dit wordt aanvoeld als een onbillijkheid en leidt vanzelfsprekend tot onbegrip en ontevredenheid.

Indien het zakgeld onvoldoende hoog is of er teveel oneigenlijke kosten op aangerekend worden komt het recht op het privé-leven in het gedrang en wordt het gevaar op 'disengagement' van de rusthuisbewoner versterkt. Het risico bestaat dat de oudere door onvoldoende financiële draagkracht weinig activiteiten ontwikkelt en zich in toenemende mate terugtrekt op zichzelf.

In verschillende studies en standpunten wordt meer eenvormigheid inzake de zakgeld-regeling als belangrijke eis naar voor geschoven ².

D'autre part, on ne sait pas exactement quels frais doivent être payés au moyen de l'argent de poche. Cet aspect est bien entendu étroitement lié au prix de la journée de séjour dans la maison de repos, qui, dans de nombreux cas, est loin d'être un prix « tout compris ». En imputant des suppléments sur l'argent de poche, la maison de repos parvient à limiter le prix « visible » de la journée de séjour sans prendre davantage de coûts à sa charge.

À cet égard, le tribunal du travail de Termonde a estimé, le 12 décembre 1995, que l'argent de poche sert à subvenir aux besoins personnels et à faire de menus achats destinés à rendre la vie agréable ainsi qu'à la détente. Cet argent de poche ne peut en aucun cas servir à payer des frais nécessaires tels que les frais médicaux et pharmaceutiques.

La pratique actuelle en matière d'argent de poche a en outre pour conséquence que des pensionnaires d'une même maison de repos, qui sont souvent originaires de communes différentes et dépendent dès lors de centres publics d'aide sociale différents, reçoivent des montants très divers et se voient appliquer des modalités différentes en ce qui concerne l'imputation des suppléments sur l'argent de poche. Ces différences sont perçues comme une injustice et sont évidemment sources d'incompréhension et de mécontentement.

L'octroi d'un argent de poche insuffisant ou l'imputation de trop de « faux frais » compromettent le droit à la vie privée et accroissent le risque de « désengagement » du pensionnaire. Il y a lieu de craindre que, par manque de moyens financiers, la personne âgée ne développe guère d'activités et se replie de plus en plus sur elle-même.

Différentes études et prises de position plaident vivement en faveur d'une plus grande uniformité des règles relatives à l'argent de poche².

² J. Van Velthoven en J. Boeckxstaens, o.c.; Sabbe, P., *All-in prijzen in alle rusthuizen. Uniforme zakgeldregeling voor alle rusthuisbewoners*, in *De Gemeente*, nr. 3, maart 2000; *Zijn de rusthuizen betaalbaar en leefbaar?*, Studiedag KBG-VVI, Brussel, dinsdag 14 november 1995.

² J. Van Velthoven et J. Boeckxstaens, o.c.; Sabbe, P., *All-in Prijzen in alle rusthuizen. Uniforme zakgeldregelingen voor alle rusthuisbewoners*, in *De Gemeente*, n° 3, mars 2000; *Zijn rusthuizen betaalbaar en leefbaar ?*, journée d'étude KBG-VVI, Bruxelles, mardi 14 novembre 1995.

5. Inhoud van het voorstel

Het toekennen van een vast bedrag zou als voordeel hebben dat het gelijkheid creëert tussen de ouderen die een beroep moeten doen op bijstand van de overheid voor het betalen van de kosten van het rusthuis: alle ouderen ontvangen hetzelfde leefgeld. Nochtans zou het niet goed zijn om het principe van subsidiariteit, in het kader van de gemeentelijke autonomie, te miskennen.

Daarom stellen we voor een minimumbedrag op te leggen, waarop de oudere recht heeft. Zoals het bestaansminimum heeft deze bepaling tot doel iedere rusthuisbewoner tenminste zekerheid te geven van een gewaarborgd inkomen waarmee hij zijn autonome uitgaven kan bekostigen.

Dit minimumbedrag wordt bepaald op 36.000 frank per jaar per persoon, inclusief vakantiegeld. Een kopel ontvangt 72.000 frank per jaar.

Dit bedrag is gebonden aan de gezondheidsindex. Het is de bedoeling dat de regering dit bedrag regelmatig aanpast aan de stijging van de welvaart.

Dit voorstel gaat niet alleen in op de vraag van rusthuisbewoners en hun familie om meer rechtszekerheid ten aanzien van de diverse supplementen die van het leefgeld afgetrokken mogen worden. Het voorstel komt ook tegemoet aan het eisenpakket van de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten en speelt dus in op de gevoeligheden die leven bij de OCMW's in Vlaanderen.

Magda De Meyer (SP)

5. Teneur de la proposition

L'octroi d'un montant fixe présenterait l'avantage de mettre sur un pied d'égalité toutes les personnes âgées qui doivent faire appel à l'aide des pouvoirs publics pour payer les frais de leur séjour en maison de repos : toutes les personnes âgées recevraient le même argent de poche. Il ne serait toutefois pas bon de méconnaître le principe de la subsidiarité dans le cadre de l'autonomie communale.

C'est pourquoi nous proposons d'imposer un montant minimum auquel la personne âgée aurait droit. A l'instar du minimex, cette disposition vise à donner au moins à tout pensionnaire de maison de repos l'assurance de disposer d'un revenu garanti lui permettant de régler ses dépenses personnelles.

Cet montant minimum est fixé à 36 000 francs par an et par personne, pécule de vacances compris. Un couple percevrait 72 000 francs par an.

Ce montant serait lié à l'indice-santé et devrait être adapté régulièrement à l'augmentation du bien-être par le gouvernement.

Outre qu'elle répond à la demande des pensionnaires des maisons de repos et de leur famille de bénéficier d'une plus grande sécurité juridique en ce qui concerne les divers suppléments qui peuvent être déduits du pécule, la présente proposition répond également aux diverses revendications de l'Association des villes et communes flamandes et tient donc compte des sensibilités exprimées dans les CPAS de Flandre.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

In artikel 98, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, vervangen bij het koninklijk besluit van 31 december 1983 en gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt, tussen het tweede en derde lid, een lid ingevoegd, luidende:

«Wanneer de maatschappelijke dienstverlening wordt verstrekt in de vorm van betaling van de kosten van het verblijf in een rusthuis en de begunstigde bijdraagt in deze kosten overeenkomstig het eerste lid, bedraagt het zakgeld minstens 900 EUR per jaar, uitbetaald in maandelijkse schijven. Dit bedrag wordt geïndexeerd overeenkomstig de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld. De Koning bepaalt welke kosten in geen geval met dit zakgeld mogen worden betaald.».

Art. 3

Tot 31 december 2001 geldt in de plaats van het bedrag van «900 EUR», vermeld in artikel 2, het bedrag van «36.000 BEF».

8 mei 2001

Magda DE MEYER (SP)
Anne-Mie DESCHEEMAER (Agalev-Ecolo)
Michèle GILKINET (Agalev-Ecolo)
Yvan MAYEUR (PS)

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

Dans l'article 98, § 1er, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, remplacé par l'arrêté royal du 31 décembre 1983 et modifié par la loi du 5 août 1992, l'alinéa suivant est inséré entre les alinéas 2 et 3 :

« Si l'aide sociale est octroyée sous la forme d'un paiement des frais de séjour dans une maison de repos et que le bénéficiaire contribue à ces frais conformément à l'alinéa 1er, l'argent de poche s'élève à au moins 900 EUR par an, payables en tranches mensuelles. Ce montant est indexé conformément à la loi du 1er mars 1997 organisant un régime de liaison à l'indice des prix à la consommation du Royaume de certaines dépenses dans le secteur public. Le Roi détermine les frais qui ne peuvent en aucun cas être payés au moyen de cet argent de poche.».

Art. 3

Jusqu'au 31 décembre 2001, le montant de «900 EUR» visé à l'article 2 est remplacé par celui de « 36 000 francs ».